

МОНА КАСТЕН

З німецької переклала Марія Вачко

Київ
BOOKSHEP
2020

РУБІ

Моє життя розділене за кольорами:

Зелений — Важливо!

Бірюзовий — школа

Рожевий — організаційний комітет Макстон-холу

Бузковий — сім'я

Оранжевий — харчування і спорт

Пункти бузковим (зробити фото вбрання Ембер), зеленим (придбати нові ручки) і бірюзовим (запитати у місіс Вейкфілд про навчальний матеріал для роботи з математики) я сьогодні вже виконала. Це, безперечно, найкраще відчуття у світі — відмічати один пункт у моєму списку справ. Іноді я навіть записую завдання, які вже давно зробила, лише для того, аби одразу ж їх викреслити. Щоправда, у такому разі — непримітним світло-сірим, щоб самій собі не скидатись на шахрайку.

Якщо відкрити мій органайзер, то одразу можна помітити, що мої будні значною мірою складаються із зеленого, бірюзового і рожевого. Проте десь тиждень тому, перед початком нового навчального року, з'явився новий колір:

Золотий — Оксфорд.

Першим завданням, яке я занотувала новою ручкою, було:

Забрати у містера Саттона рекомендаційний лист.

Я проводжу пальцями по літерах із металевим відблиском.

Всього лише один рік. Останній рік у коледжі «Макстон-хол». Мені здається майже неймовірним те, що

незабаром все врешті почнеться. Можливо, за триста шістдесят п'ять днів я сидітиму на семінарі про політику, а викладатимуть у мене найрозумніші люди світу.

Усе в мені кипить від хвилювання, коли я думаю про те, що невдовзі довідаюсь, чи здійсниться моє найзаповітніше бажання. Чи я справді впоралась із цим і зможу навчатись. *У Оксфорді.*

У моїй сім'ї ще ніхто ніколи не навчався у вищому навчальному закладі, і я знаю, що в'яла посмішка моїх батьків не самозрозуміла річ, коли я вперше заявила, що хотіла б вивчати філософію, політологію і економіку у Оксфорді. Тоді мені було сім.

Але навіть зараз — через десять років — нічого не змінилось, хіба що до моєї цілі рукою подати. Як і раніше, мені видається сном, що я взагалі так далеко дійшла. Знову і знову ловлю себе на думці, що мене переповнює страх раптово прокинутись і зрозуміти, що я все ще ходжу у мою стару школу, а не в Макстон-хол, одну з найпрестижніших приватних шкіл Англії.

Кидаю погляд на годинник, що висить над громіздкими дерев'яними дверима класу. Ще три хвилини. Завдання, які ми мали опрацювати, я зробила ще вчора ввечері, і зараз мені не залишається нічого іншого, як чекати на те, що цей урок зрештою закінчиться. Я нетерпляче гойдаю ногою, за що одразу ж отримую удар у бік.

— Ай, — шиплю я і хочу дати здачі, але Лін швидша і вона вивертається. Її рефлeksi неймовірні. Гадаю, що це пов'язано з тим, що Лін ще з початкової школи займається фехтуванням. Зрештою там же треба вміти наносити удар блискавично.

— Не будь такою непосидючою, — кидає вона, не відводячи й погляду від списаного аркуша. — Ти мене нервуєш.

Це мене насторожує. Лін ніколи не нервується. Принаймні не настільки, аби визнавати чи показувати це.

Але зараз я справді помічаю напад занепокоєння у її очах.

— Вибач. По-іншому не можу. — Знову проводжу пальцями по літерах. Останні два роки я робила все для того, щоб не відставати від своїх однокласників. Щоб стати кращою. Щоб довести усім, що я по праву вчуся у Макстон-холі. І зараз, коли починається процес подання заяв в університети, я відчуваю неспокій. Навіть, якщо б я й хотіла, то нічого не могла б із цим подіяти. Щоправда, виглядає так, ніби Лін відчуває те саме і мене це трохи заспокоює.

— Чи вже, власне кажучи, привезли плакати? — питає Лін. Вона скоса дивиться на мене, при цьому одне пасмо чорного волосся до плечей спадає на її обличчя. І Лін нетерпляче відкидає його з лоба.

Я хитаю головою. — Ще ні. Точно будуть сьогодні по обіді.

— Ок. Завтра після біології поділимо їх, домовились?

Я показую на відповідний рядок рожевого кольору у моєму органайзері, і Лін задоволено киває. Ще раз дивлюсь на годинник. Насилу стримую себе, щоб знову не гоїдати ногами. Замість цього починаю якомога непомітніше пакувати свої ручки. Вони усі мають лежати пером у одному напрямі, тому мені все одно треба більше часу.

Проте золотий я не спаковую, а святково вставляю за резинову гумку свого планера. Перекручую ковпачок так, щоб він дивився до переду. Тільки так виглядає правильно.

Коли нарешті дзвенить дзвінок, Лін зривається із свого крісла настільки швидко, що мені важко назвати це людським рефлексом. Я дивлюсь на неї з високо піднятими бровами.

— Не дивись так, — каже вона, паралельно перекидаючи сумку через плече. — Це ти почала!

Я нічого не відповідаю, а тільки закидаю з пів усмішкою решту своїх речей.

Лін і я першими покидаємо клас. Швидкими кроками ми перетинаємо західне крило Макстон-холу і звертаємо на наступному розхресті ліворуч.

Перші декілька тижнів я постійно блудила у цій величезній будівлі й більше ніж раз запізнювалась на уроки. Мені було геть незручно, навіть якщо вчителі не втомлювались запевняти, що такі ж труднощі у більшості новачків у Макстон-холі. Школа схожа на замок. П'ять поверхів, південне, західне і східне крило і три прибудови, у яких викладають музику й інформатику. Розхрестя і ходи, де можна заблукати, незчисленні, і те, що не всі сходи автоматично ведуть на певний поверх, може довести до відчаю кого завгодно.

Хоча я спершу зовсім губилась, тепер вже знаю цю будівлю, як свої п'ять пальців. І навіть цілком впевнена, що знайшла б дорогу до кабінету містера Саттона хоч би й з закритими очима.

— Я теж мала б попросити містера Саттона, щоб він написав мені рекомендаційний лист, — пробубоніла Лін, коли ми проходили коридором. Праворуч від нас високі стіни оздоблені венеційськими масками — мистецький проект минулорічних випускників. Я вже неодноразово застигала перед ними і милувалась грайливими деталями.

— Чому? — питаю я і подумки занотовую, що треба сказати нашому сторожеві, аби він помістив маски у безпечне місце, перш ніж на вихідних тут почнеться вечірка «Back to school»*.

— Бо він любить нас відтоді, як ми разом організували випускний вечір, і знає, наскільки ми активні й як багато працюємо. До того ж він молодий, често-

* «Знову у школу» (з англ.).

любний і сам нещодавно тільки закінчив Оксфорд. «Боже, я б собі зараз дала ляпаса, що я теж до цього не подумалась».

Я поплескую Лін по руці.

— Місіс Марр також навчалася у Оксфорді. Окрім того, я думаю, що це виглядає навіть якось краще, якщо тебе рекомендує хтось, хто має трохи більше професійного досвіду, ніж містер Саттон.

Вона скептично дивиться на мене.

— Ти хіба шкодуєш, що попросила його про це?

Я лише знизую плечима. Містер Саттон випадково дізнався у кінці минулого навчального року, що я марю навчанням у Оксфорді, й одразу ж запропонував мені розпитувати його про все, що мене цікавить. Навіть якщо він і вчився на іншій спеціальності, ніж планую я, він все ж може поділитись купкою інсайдерської інформації, яку я жадібно всотувала і згодом ретельно записувала у своєму планері.

— Ні, — врешті відповідаю я. — Я впевнена, що він знає, у чому суть рекомендації.

У кінці коридору Лін має повертати наліво. Ми домовляємось пізніше ще поговорити по телефону і швидко прощаємось. Я кидаю погляд на свій годинник — п'ять хвилин до пів на другу — і пришвидшую темп. Моя зустріч із Саттоном — о пів на другу, і я у жодному разі не хочу запізнитись. Я проходжу повз високі вікна доби Ренесансу, через які у коридор падає золоте вересневе світло, і протискаюсь через групу школярів, одягнених у таку ж шкільну форму королівського синього кольору.

Ніхто не звертає на мене уваги. Тут, у Макстон-холі, такі порядки. Хоча ми всі носимо однакову уніформу — спідниці в синьо-зелену клітинку для дівчат, бежеві штани для хлопців, і зшиті за мірками темно-сині піджаки для всіх, неважко помітити, що я цьому, власне кажучи, належу. Тоді як мої однокласники з'являються

у школі з дорогими дизайнерськими сумками, матеріал мого рюкзака кольору хакі став таким тонким, що я кожного дня чекаю, що він порветься. Я намагаюсь не давати себе принижувати, навіть якщо дехто тут і поводитьься так, ніби їм належить ця школа, бо вони походять із заможних родин. Для них я невидима, і я роблю все для того, щоб так і було. *Тільки не повертати до себе уваги.* Досі це добре спрацьовувало.

Зі спрямованим униз поглядом пробираюсь повз решту учнів і проходжу останній поворот направо. Треті двері з лівого боку — це двері містера Саттона. Між дверима його кабінету і дверима сусіднього стоїть важка дерев'яна лавка, і я поглядаю то на неї, то на свій годинник. Залишилось дві хвилини.

Я не витримаю жодної секунди більше. Рішуче розгладжую свою спідницю, поправляю піджак і перевіряю, чи на місці моя краватка. Тоді підходжу до дверей і стукаю.

Жодної відповіді.

Зітхнувши, я все ж сідаю на лавку і дивлюсь у обидва напрямки коридору. Може, він швидко пішов трохи перекусити. Або випити чаю. Або кави. Це наводить мене на думку, що мені не варто було сьогодні пити жодної. Я й без того була досить занепокоєна, але мама приготувала забагато і мені не хотілось її виливати. Зараз, коли я знову кидаю погляд на свій годинник на руці, мої долоні злегка тремтять.

Пів на другу. Точно до хвилини.

Вкотре дивлюсь вздовж коридору. Нікого не видно.

Може, я недостатньо голосно постукала. Або... Ця думка пришвидшує мій пульс — я все сплутала. Мабуть, наша зустріч не сьогодні, а завтра? Я поспіхом розкриваю блискавку свого рюкзака і виймаю свій планер. Але коли дивлюсь всередину — все правильно. Правильна дата, правильний час.

Хитаючи головою, знову закриваю свій рюкзак. Звичай, я не така спантелічена, але тільки думка про те, що з моєю заявою на навчання може щось не вдатись і що через це мене можуть не прийняти в Оксфорд, пеує мої нерви.

Подумки повчаю себе, що треба отямитись. Рішуче підводжуся, йду до дверей і знову стукаю.

Цього разу я чую якийсь звук. Наче щось впало на землю. Обережно прочиняю двері й заглядаю всередину.

Моє серце завмирає.

Я добре чула.

Містер Саттон тут.

Але... він не сам.

На його письмовому столі сидить жінка, яку він пристрасно цілує. Він стоїть між її ніг, поклавши обидві руки на її стегна. Наступного моменту він хапає її міцніше і підтягує допереду до краю столу. Вона тихо стогне у його рот, коли їхні уста повторно з'єднуються, і влітає руки у його темне волосся. Я не можу розрізнити, де починається один і закінчується інша.

Було б добре, якби я могла відвести погляд від обох. Але у мене не виходить. Не можу й тоді, коли він далі засовує руки під її спідницю. Не можу, коли чую її важке дихання і вона тихо стогне: «О Боже, Грехам».

Коли я врешті виходжу зі стану заціпеніння, то більше не можу пригадати, як працюють мої ноги. Я перечіпляюсь через поріг і двері так рвучко відчиняються, що грюкають об стіну. Містер Саттон і ця жінка зістрибують один з одного. Він круто повертається і бачить у дверях мене. Я відкриваю рота, щоб вибачитись, але в мене виходить тільки сухе покашлювання.

— Рубі, — проказує містер Саттон задихавшись. Його волосся зовсім розкуйовджене, верхні гудзики сорочки розстєбнуті, а обличчя розчервонилось. Він мені здається чужим і зовсім не моїм вчителем.

Я відчуваю, як на щоках спалахує вбивча задуха. — Я... вибачте... Я думала, що ми...

Тоді обернулась ця молода жінка і кінець речення застряг у горлі. Мій рот відкривається і все тіло проймає неймовірний холод. Її бірюзово-блакитні очі так само широко відкриті, як і мої. Вона рвучко відвертає погляд, опускає його на свої дорогі підбори, блукає ним по підлозі, тоді безпорадно дивиться на містера Саттона, *Грехема*, як вона щойно простогнала.

Я її знаю. Особливо знайомий мені її світло-рудий, бездоганно накручений хвіст, що завжди метляється переді мною на історії.

На уроці *містера Саттона*.

Дівчину, що саме пестилась із моїм вчителем, звати Лідія Бофорт.

Мені паморочиться в голові. Окрім того я певна, що у будь-який момент мене може знудити.

Я не зводжу очей з обидвох і все намагаюся стерти останні хвилини з моєї пам'яті, але це неможливо. Я знаю, але й містер Саттон і Лідія знають — я чітко можу прочитати це на їхніх шокованих обличчях. Роблю крок назад, а містер Саттон із простягнутою рукою один на зустріч мені. Знову чіпляюсь через поріг і він мене підхоплює.

— Рубі, — починає він, але шум у вухах стає все гучнішим.

Я розвертаюся і кидаюся бігти. Позаду чую, як містер Саттон знову промовляє моє ім'я, цього разу значно голосніше.

Але я просто жену далі. І ще далі.

ДЖЕЙМС

Хтось нівечить мій череп пневматичним молотком.

Це перше, що я усвідомлюю, коли повільно прокидаюсь. Друге — голе тепле тіло, що наполовину лежить на мені.

Кидаю погляд убік, але впізнаю лише пучок медового волосся. Не можу пригадати, щоб я з кимось покидав вечірку Рена. Чесно кажучи, я взагалі не пригадую нічого про те, як покидав вечірку. Знову закриваю очі й намагаюсь відтворити у пам'яті картинку минулого вечора, але одне, що я ще знаю, це кілька незв'язних уривків думок: я, п'яний на столі. Голосний сміх Рена, коли падаю звідти і приземляюсь перед його ногами на підлозі. Попереджувальний погляд Алістера, коли я танцюю надто близько до його старшої сестри і міцно притискаюсь до її дупи.

О, фак.

Обережно підіймаю руку і забираю волосся з лоба дівчини.

Подвійний фак.

Алістер мене прибіє.

Я різко сідаю. У моїй голові стріляє колючий біль, і на якийсь момент мені темніє в очах. Елейн бурмоче біля мене щось незрозуміле і розвертається на інший бік. Водночас я констатую, що пневматичний молоток це не що інше, як мій телефон, що лежить на нічному столику і вібує. Я ігнорую його і шукаю на підлозі свій одяг. Один черевик знаходжу біля ліжка, інший — одразу біля дверей під моїми чорними штанами і ремнем до

них. Моя сорочка лежить на коричневому шкіряному кріслі. Одягаючи її, помічаю, що бракує кількох гудзиків. Я зітхаю і палко сподіваюсь, що Алістера тут вже немає. Йому краще не бачити ані моєї знищеної сорочки, ані червоних подряпин, які Елейн залишила своїми рожевими нігтями на моїх грудях.

Мій телефон знову починає вібрувати. Я кидаю погляд на дисплей — висвічується ім'я мого батька. Чудово. Зараз майже друга звичайного шкільного дня і відчуваю, що моя голова може вибухнути у будь-який момент, а я, з усією певністю, займався сексом з Елейн Еллінгтон. Останнє, що мені зараз треба — це чути голос мого тата у моєму вусі. Я рішуче скидаю виклик.

Чого мені все ж таки треба, це взяти душ. І чисті лахи. Я вислизую із гостьової Рена і якомога тихіше зачиняю за собою двері. На сходах вниз мені трапляються сліди вчорашньої ночі — на поручнях висить якийсь бюстгалтер і багацько іншого вбрання, повсюди у фойє розкидані бокали, склянки і тарілки з рештками їжі. У повітрі стоїть запах алкоголю і дим. Важко не помітити, що ще кілька годин тому тут була вечірка.

У вітальні я знаходжу Сирила і Кешава. Сирил прилаштувався на дорожезній білій канапі батьків Рена, а Кеш сидить у м'якому кріслі біля каміна. На колінах він зручно примостив собі якусь дівчину, що влітає руки у його довге чорне волосся і пристрасно цілує його. Обое виглядають так, ніби вечірка має знову початись. Коли Кеш ненадовго вивільняється від неї і помічає мене, то закидує голову і заливається сміхом. Проходячи повз, показую йому середній палець.

Розкішні скляні двері, що ведуть у сад Фіцджеральдів, відчинені навстіж. Я виходжу і мушу примружити очі. Сонячне світло не особливо яскраве, проте наче жалить мене прямо у скроню. Я обережно розглядаюсь.

Тут, надворі, виглядає не краще, ніж усередині будинку. Радше навпаки.

На лежачах біля басейну знаходжу Рена і Алістера. Вони схрестили руки за головою і за окулярами сховали очі від сонця. Лише якийсь момент вагаюсь, тоді все ж плентаюсь до них.

— Бофорте, — весело промовляє Рен і підсуває окуляри доверху так, що вони сідають на його чорне кучеряве волосся. Хоча він і широко осміхається, але я все ж можу помітити, наскільки бліда його темно-коричнева шкіра. У нього точно добряче похмілля, так само, як і в мене. — Гарна нічка?

— Не можу так добре пригадати, — відповідаю я і наважуюсь глянути у бік Алістера.

— Йди до біса, Бофорте, — каже він, не дивлячись на мене. Його волосся виблискує золотом на полудневому сонці. — Я ж казав тобі, щоб ти і пальцем не торкався моєї сестри.

Я очікував на таку реакцію. Без жодного здивування піднімаю брову. — Я не тягнув її в моє ліжко. Не вдавай, ніби вона сама не може вирішувати, з ким їй займатися сексом.

Алістер стражденно морщить обличчя і бурмоче щось незрозуміле.

Я сподіваюсь, що він знову спам'ятається і не буде вічно закидати мені це, врешті я ж не можу повернути час назад. Власне кажучи, не маю жодного бажання виправдовуватись перед своїми друзями. Достатньо часто мушу робити це вдома.

— Котися, ти розіб'єш їй серце, — каже Алістер за деякий час і дивиться на мене через дзеркальне скло авіаторів. Хоча я й не можу побачити його очі, все ж знаю, що його погляд не сердитий, а радше розчарований.

— Елейн знає Джеймса, відколи їй п'ять, — втручається Рен. — Вона точно знає, що їй від нього чекати.

Рен правий. Елейн і я вчора обоє знали, на що підписалися. І навіть якщо я заледве можу щось пригадати, все ж чітко чую її задиханий голос: *Це станеться тільки раз, Джеймсе. Один єдиний раз.*

Алістер не хоче вірити у це, але його сестра така ж несентиментальна, як і я.

— Якщо твої батьки дізнаються про це, вони одразу ж оголосять про заручини, — додає за якийсь час Рен.

Я невдоволено кривлю кутики рота. Мої батьки вже давно прагнуть заручити мене з Елейн Еллінгтон або з будь-якою іншою дочкою з забезпеченої родини з величезним спадком. Але у вісімнадцять років я точно маю цікавіші справи, ніж гаяти час на думки про те, що або хто чекає на мене після закінчення школи.

Навіть Алістер зневажливо пирхає. Здається, йому теж не до вподоби ідея бачити мене новим членом своєї родини. Я з вдаваною образою притискаю руку до грудей. — Це звучить так, ніби ти не хочеш, щоб я став твоїм швагром.

Зараз він підсовує окуляри догори у своє кучеряве волосся і блискає на мене темними очима. Повільно, як хижак, він підіймається з лежачка. Хоча у нього і ставна фігура, я знаю, наскільки він може бути сильним і швидким. У цьому я досить часто пересвідчувався на власній шкірі під час тренувань.

Погляд, який він кидає на мене, дає мені зрозуміти, що у нього на думці.

— Я попереджаю тебе, Алістере, — бурчу я і роблю крок назад.

Все стається так швидко, що я не встигаю і оком кліпнути. Раптом він стоїть просто переді мною. — Я тебе також попереджав, — відповідає він. — На жаль, тебе це не цікавило.

У наступний момент він дав мені штурхана у груди. Я оступаюся назад, просто у басейн. Падіння вибиває

повітря з моїх легенів і якусь мить я не знаю, де верх, а де низ. Вода гуде у моїх вухах, а пульсуючий біль у голові відчувається під водою ще гірше.

Проте я вириваюся не одразу. Дозволю своєму тілу розслабитися і застигаю у тій самій позі обличчям до низу. Я витріщаюся на плитку у басейні, яку можу лише невиразно розрізнити, і рахую подумки секунди. На якусь мить я закриваю очі. Майже іділічно тихо. За пів хвилини у мене закінчується повітря і збільшується тиск на груди. Я пускаю останню драматичну бульбашку, ще трохи чекаю, а тоді...

Алістер стрибає у басейн і хапає мене... Він тягне мене за собою на поверхню, і коли я відкриваю очі й бачу його шокований погляд, мушу одразу пирскнути і жадібно хапати повітря.

— Бофорт! — він дико кричить і накидається на мене. Його кулак поцілює у мій бік — прокляття, його удари міцні, — й він намагається рукою захопити знизу мою шию. Через те, що він нижчий від мене, це працює не так, як він сподівався. Ми якийсь момент боремося, тоді я дориваюся і хапаю його. Із легкістю підіймаю його догори і відштовхую якомога далі від себе. До моїх вух долунає сміх Рена, коли Алістер із голосним плюскотом йде під воду. Коли він знову виривається, то якусь мить злісно витріщається на мене, через що я мушу ще раз приснути. Алістер, як і всі Еллінгтони, має достоту ангельське обличчя. Навіть коли він хоче виглядати загрозовано, то його світло-коричневі очі разом із білявими локонами і офігенно ідеальні риси обличчя роблять це просто неможливим.

— Ти мудак найвищого сорту, — вигукує він і бризкає на мене струмисьом води.

Я протираю рукою своє лице. — Сорі, брат.

— Добре вже, — відповідає він, але далі хлюпає на мене водою. Я широко розставляю руки і підкоряюся.

Нарешті він припиняє, і коли я дивлюсь на нього, то лише глузливо киває головою.

Тоді я розумію, що між нами все залагоджено.

— Джеймсе, — звідкись чую знайомий голос.

Я підпливаю ближче. Моя сестра-близнючка стоїть на краю басейну і заступає сонце. Вчора вона не була на вечірці, і якусь мить мені здається, що вона хоче всипати мені по перше число, бо я з хлопцями сьогодні прогуляв уроки. Але я добре придивляюсь, і по шкірі пробігають дрижаки: її плечі обвисли, руки безсило звисають вздовж тіла. Уникаючи наших поглядів, вона втупилась у свої ноги.

Якомога швидше я пливу до неї і виходжу з басейну. Мені байдуже, що я такий мокруючий, хапаю її за плечі, змушую підняти голову і глянути на мене. Мій шлунок робить сальто. Обличчя Лідії червоне і набрякле. Вона, напевно, плакала.

— Що сталося? — запитую я і міцніше обіймаю її руками. Лідія хоче відвернути голову, але я не даю цього зробити. Я хапаю її за підборіддя, щоб вона не могла відвернути погляд.

У її очах блищать сльози. Мені пересихає у горлі.

— Джеймсе, — шепоче вона хрипким голосом. — Я наламала дров.

РУБІ

— Тут буде чудово, — каже Ембер і вмощується між живоплотом і яблунею.

Весь наш невеликий сад засаджений яблунями, які ми ще мусимо збирати. Але навіть коли наші батьки вже кілька днів напосідають — Збирання яблук записано бузковим у моєму планері аж на четвер.

Я вже знаю, що у той момент, коли ми з Ембер принесемо у будинок кошки, між мамою і татом вибухне сварка, хто отримає більшу долю. Як і кожного року мама саме планує пекти кекс і пиріжки, які вона зможе викласти на пробу у хлібному, тоді як тато хоче приготувати сотні різних видів мармеладу з найдивовижнішими смаками. На відміну від мами, він, на жаль, не має нікого у мексиканському ресторані, де він працює, кому він дав би їх на пробу. Це означає, що ми з Ембер, зі всією певністю, знову мусимо стати піддослідними кроликами, що на випадок нового рецепту тортільї справді класно, але якщо готуватиметься яблучний мармелад із кардамоном і чілі, то взагалі ні.

— Як ти думаєш?

Ембер стоїть у натренованій позі переді мною. Кожного разу я знову і знову дивуюся, наскільки добре вона це вміє. Її постава легка, вона трохи хитає головою, щоб локони її світло-каштанового волосся ще більше розтріпались. Коли вона посміхається, її зелені очі по-справжньому сяють, і я запитую себе, як їй вдається після сну бути такою бадьорою. Я ще досі не змогла зачесати своє волосся, і моя пряма гривка точно стоїть вертикально